

KAŠTÁNEK

4/2020

Do školy s Ježíšem

Milí chlapani a děvčata, nejsem si jist, že se teď všichni těšíte do školy, ale doufám, že vám – podobně jako nám dospělým – dlouhé období jarní karantény pomohlo vážit si věcí zdánlivě samozřejmých. Normální školní vyučování bez nutnosti online dálkového spojení s učiteli, přestávky a družina s kamarády i vaše další zájmová činnost k takovým věcem určitě patří. Na důkaz toho, že já i paní katechetka Markéta se už nemůžeme dočkat, až vás zase potkáme při pravidelných hodinách náboženství, vám oznamuji, že letos zahájíme náš vzdělávací program už v týdnu od 7. září. Máte radost? Pokud ano, nečekejte, prosím, s odevzdáním vyplněné přihlášky až na první setkání, ale doneste ji do školy, do kostela nebo na faru co nejdříve. Děkujeme. Pokud byste se vy nebo vaši rodiče potřebovali na něco zeptat, neváhejte se na mě obrátit.

Letošní ročník náboženství přinese oproti minulosti několik novinek. Nejmladší děti (1. a 2. třída) si budou ve škole s panem farářem víc hrát, vyprávět a zpívat. Žáci druhého stupně – kteří mají sraz na útulné faře v Rokytnici – se rozdělí do skupin podle věku. Osmáky a devátáky čeká ve čtvrtek dvakrát do měsíce diskuzní odpoledne

díky Alfě pro mládež, která loni s úspěchem zkušebně frčela v Citově. Šestáci a sedmáci budou s paní katechetkou netradičním způsobem rozebírat vybrané příběhy Starého zákona a jejich vztah k našemu životu. Třetáky, čtvrtáky a pátáky jistě zaujme zbrusu nová učebnice, do které si budou po celý rok psát a plnit různé úkoly. Všichni se také budeme moci zapojit do celostátní soutěže Bible a my. Přespolním žákům, kteří do náboženství dojíždějí na faru, bude k dispozici farní taxi na cestu domů.

Závěrem mám pro vás ještě jedno důležité upozornění. Pán Ježíš bude rád chodit do školy s vámi, když i vy přijдете aspoň někdy do jeho domu (kostel). Na první pátek v měsíci září (4. 9.) si školáci a studenti všech stupňů budou při mši svaté v Rokytnici vyprošovat do celého roku potřebné Boží požehnání. Uděláte velmi dobře, pokud přijдете a třeba i vezmete někoho ze třídy s sebou. Latinský název této bohoslužby – *Veni Sancte* – je odvozen od starobylé modlitby, která začíná slovy: *Přijď, ó Duchu přesvatý, rač paprsek bohatý, světla svého v nás vylít... Člověk bez tvé pomoci slábne a je bez moci, vše mu může uškodit.*

Tak ať se vám daří!
Žehná vám otec Tomáš

Kalendář hodin náboženství

ZŠ Rokytnice otec Tomáš	pondělí po obědě	třídy 1+2 třídy 3+4+5	od 12:15 (45 min) od 13:15 (45 min)
ZŠ Brodek otec Tomáš	středa před obědem	třídy 1+2 třída 3+4	od 11:30 (45 min) od 12:25 (45 min)
Fara Brodek otec Tomáš	středa 736 522 838	třídy 3+4+5	od 15:30 (60 min) + farní taxi
Fara Rokytnice Markéta Matlochová	středa 737 619 805	třídy 6+7	od 16:00 (60 min) + farní taxi
Fara Rokytnice Alfa pro mládež	čtvrtek 1x za dva týdny	třídy 8+9	od 16:00 (90 min) + farní taxi

Děláme, co můžeme, aby byly poklady křesťanské víry dostupné co nejširšímu počtu rodin. V našich podmínkách to ale bohužel vůbec není samozřejmé. Velice si proto vážíme iniciativy rodičů, kteří po školách otevřeně žádají, aby měly katolické náboženství v programové nabídce a svůj domácí akční plán dokážou přizpůsobit možnostem nabídnutého rozvrhu. Velmi by nám také pomohlo, pokud by se rodiče nebo prarodiče spolužáků navzájem povzbudili, aby děti přihlášených

do náboženství bylo více. V některých skupinách totiž jedeme téměř v individuálním režimu, což je z dlouhodobého hlediska neudržitelné. Děkujeme vám také za to, že na katechezi mimo školu vozíte děti autem, nebo jim dáváte peníze na autobus. Výraz „farní taxi“ znamená, že jsme na váš pokyn připraveni pomoci s rozvozem přespolních dětí domů. Případné dotazy ohledně výuky rádi zodpovíme na uvedených telefonních číslech.

Táborák na rozloučenou

V roce 1995 do naší farnosti přišel otec Mariusz Radaczyński, který mezi námi 11 let hlásal Boží slovo. Většina farníků si ho oblíbila, a proto nás velice zasáhl jeho odchod do farnosti Ptení. Tento rok nás překvapila zpráva, že se otec Mariusz natrvalo vrací do rodného Polska, a proto jsme se s ním chtěli v Rokytnici rozloučit. Při této příležitosti jsme v neděli 19. 7. 2020 uspořádali na faře táborák, na který přišlo více než sto lidí různých generací. Všichni jsme se na tuto akci

těšili a byli jsme velmi rádi, že otec Mariusz přijal pozvání a přišel mezi nás. Otec To-

Kaštanek

máš setkání zahájil krátkým proslovem, ve kterém poděkoval otci Mariuszovi za jeho působení v naší farnosti a popřál mu mnoho štěstí v další etapě jeho života a služby. Ochotné hospodyňky napekly dobroty na stůl. Pro děti byly připraveny hry, které zajistil Petr Hudec ve spolupráci s Terezkou Smětalovou. Děti si zahrály nejprve hru na seznámení a poté si vyzkoušely, jaké je to být kapitánem lodě nebo jak je těžké předvést podstatné jméno beze slov při hře jménem Pantomima, zatímco si rodiče povídali mezi sebou nebo s otcem Mariuszem. Prostě každý si našel to své.

Nebyl by to správný táborák, kdybychom si nemohli opéct špekáčky. Přitom jsme také odzkoušeli nedávno vybudované ohniště a nové lavičky kolem něho. Velký dík si zaslouží všichni, kteří se na přípravě i průběhu této akce podíleli. Nejde jen o jednorázové nachystání oslavy. Areál našeho farního dvora a zahrady byl totiž ještě donedávna pustou divočinou. Jak jsme se mohli snadno přesvědčit, pečlivá práce několika nadše-

ných lidí tady zanechala viditelné stopy. V 19:00 se dětem v improvizovaném „letním kině“ – pracovně nazývaném kůlna č. 1 – promítala pohádka Korunní princ. Projekce byla ozvláštněna tím, že děti seděly na baličích slámy. Pohádka se dětem líbila, po ní chvilku hrály šipky nebo městečko Palermo, ale to už byl pomalu čas jít domů. Poslední hosté odcházeli kolem 22.00. Celá akce se povedla a všem přítomným se líbila. Otci Mariuszovi přejeme mnoho zdraví a štěstí při hlásání Božího slova v diecézi Opole. Doufáme, že se s ním zase někdy potkáme.

Petr Hudec, Rokytnice

Otec Mariusz očima farní kroniky

L.P. 1996 až 2005 letní tábor

V červenci 1996 se konal první farní dětský tábor v Nejdku u Bělotína, kde nám na týden pronajali své tábořiště skauti z Brodku u Přerova. Účastníků bylo 60.

19–25. 7. 1998 byl opět uspořádán dětský křesťanský tábor v Nejdku u Bělotína.

Dětský letní tábor byl uspořádán 18–24. 7. 1999 na táborové základně v Nejdku. Zúčastnilo se 87 osob. Také o víkendech, jarních a podzimních prázdninách pořádá P. Radaczynski krátké pobytové zájezdy pro děti a mládež na některou z far v Jeseníkách nebo Beskydech, tak 22–23. 1. 1999 byli v Rajnochovicích, 25.10. se jelo na tři dny do Vrbna pod Pradědem (23 účastníků). 17–21. 8. 1999 se představitelé mládeže děkanátu pod vedením P. Radaczynského zúčastnilo setkání mládeže celé republiky na Svaté Hoře u Příbrami. 29. 8. byl uspořádán „farní den“ a 1. 9. táborák na farní zahradě k zahájení nového školního roku. 22. 7. 2001 byly rokytnické hody a hned nato vyrazili ministranti s P. Radaczynskim na pěti denní okruh Moravou na kolech – přes Zdounky, Zborovice, Kyjov, Hustopeče u Brna, Křtiny a Plumlov. V sobotu 8. 8. bylo na farní zahradě uspořádáno odpoledne her a táborák s motivem „Prázdniny ještě neskončily.“ Podzimní prázdniny tentokrát strávily děti v Dřevohosticích, s výletem na Svatý Hostýn. V Dřevohosticích také proběhlo děkanátní setkání mládeže 15.12.2001.

4–6. 3. 2005 začal večerní mši sv. v Rokytnici přípravný víkend na letní tábor v Nejdku (jubilejní desátý) a skončil neděl-

ní obědem na faře. Tábor se konal 17–23. 7. 2005.

L.P. 1997 kaplička Panny Marie

V roce 1997 při první májové pobožnosti posvětil P. Radaczynski za přítomnosti asi 30 věřících opravenou kapličku Panny Marie u cesty do Dluhonic. Její rekonstrukce, vezdění nové branky, opravu vnějších a vnitřních omítek a vylíčení provedli svépomocí obětaví farníci, zednické práce Vincenc Obrtel, Jan Roubal a Vladimír Dohnal, novou dlažbu položil Stanislav Šebesta. Manželé Dohnalovi také opravili oltářík a paní Dohnalová se postarala o květinovou výzdobu. Průčelí kaple bylo ozdobeno plastikou Madony, kterou věnoval P. Radaczynski.

Zanedlouho se však kdosi pokusil vniknout dovnitř a poškodil vstupní branku. Napodruhé už byla branka vypáčena a z oltáříku ukraden obraz Panny Marie a svícny. Aby se zabránilo dalšímu možnému poškození, byla branka opatřena ještě dvěma visacími zámky spojenými řetězy. Novou plastiku Panny Marie darovala paní Novotná z Dluhonic, farář ji posvětil a umístil na oltářík kapličky. Byla vzápětí opět ukradena a farář ji nahradil sádrovým reliéfem Panny Marie.

L.P. 2001 až 2004 náhrada za zvony

Komise Nadace německých podniků pro kompenzaci majetkových újem vedená IOM International Organization for Migration se sídlem v Ženevě, vzniklá na základě německého „nadačního zákona“ z 12. 8. 2000, sdělila v listopadu 2001, že

za válečnou majetkovou újmu je možné také pokládat odebrání zvonů podle vládního nařízení číslo 414 z roku 1941. Podle něho bylo farnímu kostelu odebráno 5 zvonů. Z pražského jednatelství IOM nám bylo sděleno, že prostředky nadace jsou omezené, především budou odškodňováni jednotlivci a teprve po nich právnické osoby, jejich nároky budou posouzeny v roce 2002. Potřebné důkazní doklady ovšem musí dodat žadatel o odškodnění.

P. Radaczynskému se za pomoci státních archivů SOA Henčlov a SUA Praha podařilo najít stvrzenky o odebrání zvonů (spolu s Mgr. Zdenkou Molinovou a RNDr. Boženou Macků byli pověřeni shromáždit doklady pro všechny farnosti děkanátu), ve fondu Ministerstva prů-

myslu v SÚA potvrzení o jejich odvezení do Hamburku a bezvýslednosti pátrání po nich po válce. Všechny potřebné dokumenty a doplňky k šestistránkovému dotazníku IOM musely být přeloženy do němčiny, notářsky ověřeny a do 31. 12. 2001 odeslány IOM.

V létě roku 2004 (po několika omluvných dopisech ze Ženevy, týkajících se délky vyřizování vzhledem k neočekávané vysokému počtu oprávněných žadatelů) konečně přišlo vyřízení žádosti IOM o náhradu válečné škody a šek na 679,14 euro. Příložené vysvětlení přiznalo, že jde o symbolické gesto, poněvadž suma, která byla k dispozici, byla rovnoměrně rozdělena mezi všechny oprávněné žadatele.

Svatební sezóna aneb radujte se s radujícími

Milý ženichu a milá nevěsto, církev se raduje z vaší lásky a vyprošuje vám Boží požehnání na cestu. Dnes se plní jeden z vašich velkých snů. Za pár minut vezmete oba svobodně do rukou svoje srdce a řeknete si navzájem v manželském slibu: „Jsem navždy tvůj – jsem navždy tvá – nechci jít životem bez tebe – odevzdávám se ti do péče – přijímám tě do své nejtěsnější blízkosti – nechci mít před tebou žádná tajemství – jsme jedno – já v tobě a ty ve mně – spolu dáme život dětem a bude-li nám to přáno, naučíme je milovat dobro – milovat Boha – milovat rodnou zem – milovat pravdu i poctivou práci – milovat život znějící smíchem i skropený slzami – milovat naši rozvětvenou rodinu a každého člověka, za kterého Pán Ježíš prolil svou nevinou krev.“

Sestry a bratři, těmito nebo podobnými slovy jsem letos častěji než v předchozích letech promlouval k nastávajícím novomanželům v kostelích naší farní rodiny. Doufám, že jste coby domácí farníci nepropásli příležitost radovat se s radujícími (Řím 12,15) a byli jste také u toho. Žádný církevní obřad není soukromou záležitostí určenou pro uzavřenou společnost VIP hostů. Zvláště ti z vás, kteří žijete v manželství, nebo se na ně alespoň vzdáleně připravujete, byste se ve vlastním zájmu měli svatební liturgie čas od času účastnit. Je to dobré pro osvěžení paměti, úctu vůči neporušitelnosti manželské smlouvy a obnovení nadpřirozeného plamene Ducha, kterým se živí láska, „co všechno vydrží“

(1Kor 13,7).

Na jedné letošní svatební hostině mi přítomní mladí lidé – nadšení krásou a hloubkou obřadu prožitého v kostele – položili otázku, zda je možné, aby u nás měli církevní svatbu také nepokřtění snoubenci. Musel jsem je zklamat. Pokud vím, o ničem podobném se v katolické církvi neuvažuje. Důvod je prostý. Žádná liturgie přece není myslitelná bez víry. Speciální případ představují nábožensky smíšené páry, kde z víry žije jen jedna strana a druhá je zatím „kostelem nepolíbená.“ Manželství tohoto typu se smí v kostele uzavřít se zvláštním povolením biskupa (který konkrétním snoubencům uděluje tzv. dispens ke sňatku s nekřesťanem). Svatební obřad je v tomto případě beze mše. Při podávání žádosti o svatbu tohoto druhu se katolická strana písemně zavazuje, že „ve svém zamýšleném manželství bude zachovávat a rozvíjet svou víru a žít podle ní. Bude se také upřímně snažit, jak to od ní její víra vyžaduje, aby jejich děti byly pokřtěny a vychovávány v katolické církvi. V neposlední řadě bude respektovat náboženskou svobodu a svědomí své(ho) partnera (partnerky) a bude se starat o jednotu a stálost manželství a o udržování rodinného společenství.“ Myslím, že

vybalancovat tento komplexní závazek představuje pro nejednu smíšenou dvojici opravdu velkou výzvu a trvalou inspiraci ke zpytování svědomí. Mnohem snazší je společná cesta 100% křesťanského páru, v němž jsou muž i žena duchovně takřikajíc „na jedné vlně“. Smíšené manželské dvojice přesto nacházejí zastání v samotném Písmu Svatém, kde na jednom místě čteme: „Má-li některý bratr ženu nevěřící, která však s ním chce žít dále, ať ji neopouští. A jestliže některá žena má muže nevěřícího, který však s ní chce žít dále, ať ho neopouští. Nevěřící muž je totiž posvěcen manželstvím s věřící ženou a nevěřící žena je posvěcena manželstvím s věřícím mužem“ (1Kor 7,12-14).

Snad není třeba příliš zdůrazňovat, že manželství jako svátost – kterou Matka církev nabízí svým dětem jako nadpřirozenou pomoc v jejich nesnadném povolání – je možné pouze mezi dvěma pokřtěnými. Tím se dostáváme do paradoxní situace. Na jedné straně jistě není dobré, aby se někdo ze snoubenců nechával křtít jen kvůli svatbě – nevěří-li např. v Ježíše Krista jako zmrtvýchvstaleho Vítěze nad smrtí a svého Zachránce, jehož vrcholná Oběť se denně přítomňuje na oltáři při slavení Eucharistie. Na straně druhé je pro oba partnery ztrátou v řádu milosti, pokud se některý z víře otevřených manželů (snoubenců) zdráhá požádat církev o křest v dospělosti. Podobně se dá hovořit o velkých duchovních škodách u civilně sezdaných párů snoubenců, kteří by s ohledem na dříve přijatý křest jednoho nebo obou z nich, měli své manželství uzavírat před Bohem, ale bez vážného důvodu

tak neučinili. Tyto dvojice udělají dobře, když svůj manželský vztah v církvi dodatečně legalizují tzv. konvalidací (tj. zjednodušeným svatebním obřadem v kostele), nebo alespoň tzv. sanací (tj. administrativním zásahem biskupa). Tímto krokem získá pokřtěná strana zpět do té doby ztracený přístup ke svátosti smíření a sv. přijímání. Při hledání cesty, jak si v jednotlivých případech správně počínat, doporučuji kontaktovat s dotazem Vašeho pana faráře, který Vám jistě ochotně a kompetentně poradí. Ze všeho nejhorší je z duchovního hle-

diska situace svobodných nesezdaných rodičů, kteří spolu žijí léta „na hromádce“, aniž by si lámali hlavu s tím, co na jejich konkubinát říká Boží slovo, církve, děti nebo zbytek rodiny. Dokážu pochopit, že tíha hypotéky a vidina ztráty sociální podpory pro svobodné matky příliš nemotivuje pragmatického muže k tomu, aby svoji ženu konečně požádal o ruku, a ještě přitom vyplázl nemalou částku za svatební ceremonie. To však je velmi krátkozraká úvaha, která se tváří tak, jako bychom v životě museli všechno zvládnout jen a jen svépomocí. Copak by se při troše dobré vůle opravdu nenašlo poctivější řešení rodinných vztahů? Přes různé těžkosti, které nechybí snad v žádné domácnosti, je třeba mít na paměti, co o manželství píše sv. Pavel: „Toto tajemství je veliké ... A proto každý z vás ať miluje svou ženu jako sám sebe a manželka ať zase svému muži prokazuje úctu“ (Ef 5,32-33).

otec Tomáš

Z farních ohlášek

Všechny páry snoubenců uvažující o církevní svatbě prosíme, aby si v rámci možností vybírali kostel v domácím prostředí – kde alespoň jeden z nich buď vyrostl, nebo kde aktuálně žije. V poslední době jsme v naší farní rodině mohli pozorovat, že tento postup má mnoho výhod a rozhodně není na úkor krásy obřadu. Přejí-li si však snoubenci z dobrého důvodu uzavřít manželství mimo vlastní farnost, požádají svého pana faráře s dostatečným předstihem o souhlas. Stejný postup platí pro rodi-

če, kteří chtějí nechat pokřtít svoje děti. Příprava na křest dítěte trvá minimálně jeden měsíc a přípravu na manželství je třeba začít na faře aspoň půl roku před svatbou. Katechumenát dospělých žadatelů o křest trvá zpravidla jeden rok. Oddávajícího kněze nebo jáhna si snoubenci mohou vybrat podle vlastního uvážení. Takový krok je však třeba včas dohodnout s farářem, který má vyhlédnuté místo svatby na starosti, zodpovídá za kvalitu přípravy a vyřizuje veškerou související administrativu.

Pěší pouť do Majetína

I přes velkého koronavirového strašáka jsme se dne 4. 7. vydali na pouť do Majetína u příležitosti svátku sv. Cyrila a Metoděje. Celkem pěšky doputovali dva zástupci z Citova, dva zástupci z Rokytnice (včetně pana faráře), pět lidí z Brodku a letos poprvé i paní z Přerova, která se o zdejší tradici dočetla v křesťanském časopise Slovo pro každého.

Při cestě nám krásně svítilo slunce a poskytovalo vhodné podmínky pro zpěv z kancionálu i modlitbu růžence. Naši pouť jsme podtrhli i vysoko zdviženým křížem s Pánem Ježíšem, který jsme hrdě nesli v čele průvodu. Po příchodu ke kostelu jsme se osvěžili připravenou minerální vodou a v kostele se spojili v tiché adoraci. Pro případné zájemce byla i možnost svátosti smíření. Následně otec Tomáš zahájil slavnou poutní mši a kostelem se rozezněly krásné písně v

podání majetínské scholy a několika hostů za doprovodu kytar a flétny. Po skončení mše sv. jsme před kostelem dostali výborné koláčky i minerální vodu a rozešli se do svých domovů. Myslím, že celá akce se velmi vydařila, a těším se, že za rok si to i ve větším počtu zopakujeme.

Marie Brhlíková, Brodek

Cyklovýlet 2020

Stalo se už tradicí, že se cyklisté z farnosti a okolí vydávají na kolech k poutním místům, aby poznali krásnou krajinu, stmelili kolektiv, nabrali zážitky, ale především posilnili svého ducha. Letos tomu nebylo jinak, a tak se 6.7. vypravilo 12 cyklistů v čele s otcem Tomášem vstříc Velehradu. První zastávka byla v Kroměříži, ale už po 7 km jsme měli defekt. Lepení a nafukování kola nezabralo příliš mnoho času, avšak při opravě se ztratil jeden velice důležitý „šroubek“, bez kterého nebylo možné pokračovat. Situaci zachránil nadějný cyklista Ondra, který se vydal zpět do Brodku pro náhradní. Po dodání součástky jsme dorazili už bez problému do Kroměříže. Nejprve jsme posilnili svého ducha v kos-

tele sv. Mořice a potom jsme na náměstí poobědvali. Na siestu jsme se odebrali do zámecké zahrady. Před námi byla ještě polovina cesty, a tak jsme nemohli odpočívat dlouho. Jeli jsme krásnou krajinou směrem na Kostelany, kde bylo pořád co obdivovat. Čím více jsme se však blížili k zastávce na Bunči, tím více jsme stoupali. U posledního kopce jsme se všichni pořádně zapotili. Jako odměna na nás čekalo lehké občerstvení a zasloužený sjezd téměř až k cíli. Bohužel se nám podařilo

ještě jednou píchnout. Výměna duše se tentokrát obešla bez větších komplikací a náš kolektiv se ještě více utužil. Po příjezdu na Velehrad jsme se ubytovali v podkrovních prostorách místního Infocentra a začali si připravovat společnou večeři.

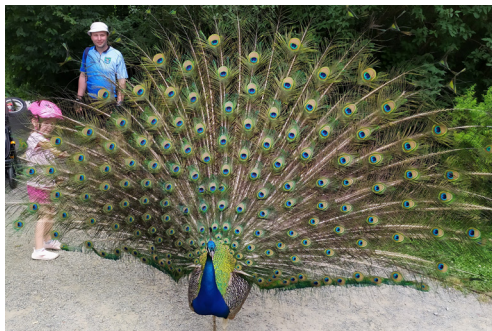
V úterý nás čekala pěší pout' do Starého Města, projížďka do Buchlovic, prohlídka Archeoskanzenu na Modré a mše svatá ve velehradské bazilice. Ráno proběhlo podle plánu. Došli jsme do Starého Města a navštívili kostel sv. Ducha. Zavítali jsme do Památníku Velké Moravy, kde jsme vyslechli příběh fiktivního knížete Mojslava a seznámili se s životem našich předků v 9. století. Po cestě nazpět se nám na poutní stezce stala nehoda, kterou nikdo z nás nemohl ovlivnit. Protijedoucí paní se při neopatrném objíždění naší skupiny těžce zranila pádem z kola a byla odvezena do nemocnice. Do Buchlovic jsme tedy už nejeli a po zbytek pěší pouti na Velehrad jsme se za nemocnou ženu modlili různě-

nec. Po obědě jsme se rozdělili na tři skupiny. Někteří si chtěli posedět v cukrárně, někoho zajímal skanzen a zbytek se šel projít po okolí. V 18:00 jsme šli na mši a večer jsme se dívali na český film o Cyrilu a Metodějovi (Apoštolové Slovanů z roku 2003). Následovala zajímavá duchovní debata před spaním.

Poslední den proběhl bez komplikací. Jeli jsme podél Bařova kanálu a dále proti proudu Moravy až do Kroměříže. Cestou jsme se zastavili v Napajedlích u hrobu Aničky Zelíkové – kandidátky blahorečení. V Kroměříži jsme zašli na pizzu a na zmrzlinu. V Zářičí nás čekalo koupání. Jistě mi dáte za pravdu, že odtud je to už přes Tovačovské rybníky do Brodku kousek. Mimo 11 pěších kilometrů jsme ujeli celkem cca 125 kilometrů. Vrátili jsme se domů unavení, propocení, ale šťastní, že se nám nic nestalo a že nad námi drželi ochrannou ruku strážní andělé.

Jana Studená, Majetín

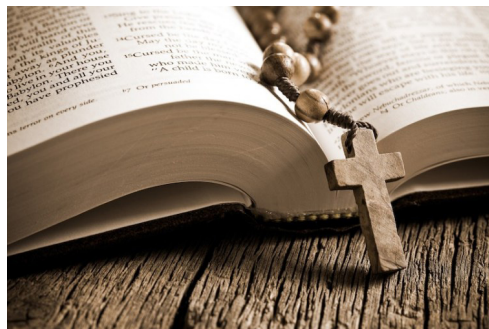

Světlem Bible: Je suis Bileam

Jedním z důkazů Božího smyslu pro humor je historka o Bileamovi a jeho oslici ve 4. knize Mojžíšově (viz rámeček). Jistě ten příběh znáte. Prorok Bileám byl moudrý a slavný muž, dnes bychom řekli celebrita. Měl dar prorocství a byl vážný, dokonce i panovník ho měl ve velké úctě. Když po něm chtěl nějakou službu, neposlal za ním jen tak nějaké posly s rozkazem, ale vysoce postavené velmože, aby ho pokorně a laskavě pozvali a slíbili mu dary. Možná se ho král Balák i trochu obával, nakonec byl to věstec, rozmlouval s Bohem, raději si ho nerozházet. Koho by taková čest netěšila? Dokonce to byla Boží vůle, aby Bileám šel s velmoži k Balákovi, nezapomněl se na to Hospodina přeptat. Proč tedy Bůh poslal anděla – Božího posla a bránil mu v cestě? Jako by to nedávalo smysl.

Představuji si město, kde žil Bileám. Byl slavný, všichni byli hrdí, že právě v jejich městě žije ten věhlasný věstec. Když šel po ulici, lidé mu ustupovali z cesty a za ním se nesl šepot: „To je Bileám, dívejte, ten slovutný mudrc!“ A Bileáma to jistě těšilo a malinko pozapomněl, že ta sláva není jeho zásluhou, ale způsobuje ji dar, který zcela nezaslouženě obdržel od Hospodina. Ale možná, že na to Bileám vůbec nezapomněl, možná nebyl nijak pyšný a možná byl dobrý Boží služebník, ale prostě Hospodin jenom chtěl, aby byl ještě lepší. V Bibli se o tom nepíše. Bůh jako dobrý pedagog použil k poučení formu humorné bajky s mluvícím zvířetem, protože takový příběh si lidé zapamatují mnohem jistěji než nějaké kázání.

Tak se tedy Boží posel postavil s mečem

doprostřed cesty, ale Bileám ho neviděl, ani jeho mládenci ho neviděli, ani Balákovi velmoži ho neviděli, zato ho viděla Bileáмова oslice. Uhnula z cesty, aby anděla obešla po poli. Ale Bileám viděl jen hloupé zvíře, které nechce jít po dobré cestě a místo toho se kodrcá po poli, a tloukl osla, aby ho donutil jít, kudy chce on. Podruhé se anděl postavil mezi vinice a potřetí do soutěsky. Tam už se osel nemohl vyhnout, proto padl na zem a odmítl pokračovat v cestě. Když dostal znovu od Bileáma bití, promluvil a hájil se. Tu se Bileámovi otevřely oči, také spatřil anděla a pochopil oslovo jednání.

Jestliže chce Hospodin promluvit k lidu, dává své slovo moudrému muži. Ale jestliže chce poučit moudrého muže, dá promluvit oslovi.

Kdo je tím oslem? Nikdy se vám nestalo, že jste si o někom pomysleli, že je blázen, osel, vůl? Moudrý muž, který nenaslouchá pozorně bláznům a oslům a bude je bít, sklídí hanbu, protože se nakonec ukáže, že se sám choval jako osel. Zatímco osel, který právě projevil *sensus fidei*, se může zachovat nepřirozeně moudře. Bileám to měl v hlavě srovnané, byl to dobrý člověk, žádný hlupák a byl pevně rozhodnutý pro dobro. Ať to osel chápe nebo nechápe.

Ale Bileam podcenil osla. Kdyby zkoumal, proč zvíře nechce pokračovat v cestě, možná by také uviděl Hospodinova anděla. Jenže Bileáma ani nenapadlo, že by měl oslu naslouchat. Stejně jako mnozí lidé nenaslouchají nikomu, o kom si myslí, že není na jejich úrovni. Mnoho lidí by mohlo mít na tričku nápis Je suis Bileam.

A osel? Skoro každý světec byl takovým oslem, který uhnul z vyšlapané cesty a šel jinudy. A skoro každý svatý to schytl: Benedikta vyštval jeden kněz z města, Jana od Kříže chtěli karmelitáni vyloučit z řádu, o Terezii z Ávily papežský nuncius prohlásil, že je to neposlušná podvodnice, která škodí Církvi, o Brigitě Švédské říkali kněží, že tu severskou čarodějnici by bylo lépe upá-

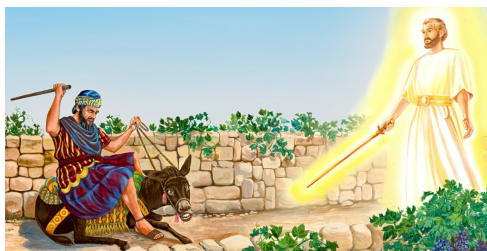
lit... Kdo je z pohledu dějin dnes za osla? A jak pozná moudrý muž, jestli osel jenom střečkuje nebo jestli mu brání v cestě Boží posel? To už Hospodin nechává na moudrém muži. Skutečně moudrý muž dovede rozlišovat. Muž, který se pouze považuje za moudrého, nemusí se jako moudrý jevit svým bližním, a už vůbec ne Bohu. Bileám už to ví a nedívá se s despektem ani na osly. Potřeboval takové ponaučení, aby nebyl nástrojem vlastní slávy, ale slávy Boží. Kéž bychom se i my poučili a začali naslouchat svým bližním, moudrým i bláznům.

*Jitka Hosanna Štěpánková,
Sdružení dominikánských laiků Praha
Převzato z časopisu Opusculum*

Ráno Bileam vstal, osedlal oslici a vydal se na cestu s moabskými knížaty. Bůh vzplanul hněvem, když Bileam šel, a Hospodinův anděl se postavil na cestu, aby mu v tom zabránil. Bileam seděl na oslici a oba jeho mládenci byli s ním. Když oslice uviděla Hospodinova anděla, jak stojí na cestě s vytaseným mečem v ruce, uhnula z cesty a zamířila na pole. Bileam oslici bil, aby ji vrátil zpátky na cestu. Hospodinův anděl se postavil na úzkou cestu mezi vinicemi, po obou stranách byla zeď. Když oslice uviděla Hospodinova anděla, přitiskla se ke zdi a přitiskla k ní i Bileamovu nohu; a Bileam ji znovu bil. Hospodinův anděl se opět přesunul a zůstal stát v úzkém místě, kde nebylo možno uhnout napravo ani nalevo. Když oslice uviděla Hospodinova anděla, lehla si pod Bileamem. Bileam se rozlítl a opět bil oslici holí. Tu otevřel Hospodin oslici

ústa a ona řekla Bileamovi: „Co jsem ti udělala, že mě už potřeťi biješ?“ Bileam řekl oslici: „To máš za to, že si ze mne děláš blázný! Kdybych měl po ruce meč, zabil bych tě!“ Oslice řekla Bileamovi: „Copak nejsem tvá oslice, na které jezdíš od svého mládí až dodnes? Udělala jsem ti snad někdy něco takového?“ Odpověděl: „Ne.“ Hospodin odkryl Bileamovi oči a ten spatřil Hospodinova anděla, jak stojí na cestě s vytaseným mečem v ruce. Sklonil se a padl na tvář.

Num 22,21-31

Dosáhli cíl: Košičtí mučedníci

Melichar Grodecký, Marek Križin, Štefan Pongrácz

Slaví svátek 7. září.

Melichar Grodecký se narodil v Těšíně ve Slezsku v roce 1584 šlechtickým rodičům. Studoval u jezuitů ve Vídni a v roce 1603 v Brně vstoupil do noviciátu. Po dalších studiích v Praze a Štýrském Hradci byl roku 1618 vysvěcen na kněze. Působil v klementinské koleji jako ředitel semináře sv. Václava, určeného pro chudé studenty, a po 5 letech byl představenými poslán do Košic.

Štefan Pongrácz se narodil v roce 1582 ve městě Alvinc Vintul v Rumunsku. Pocházel ze šlechtického rodu Pongráczů, kteří se ve 13. století usadili v Lipově a za své zásluhy byli povýšeni mezi uherskou šlechtu. Štěpán pocházel ze sedmihradské větve tohoto rodu. Studoval na jezuitské koleji v Kluži v Rumunsku, vstoupil do noviciátu. Řeholní život začal v Praze a pokračoval v Lublani. Teologii studoval ve Štýrském Hradci a byl vysvěcen na kněze v roce 1615. Působil v Humenném a po 3 letech byl poslán do Košic.

Nejmladším z mučedníků, ale církevní hodností nejvýše postaveným, byl kanovník Marek Križin, který se narodil v roce 1589 v městečku Križevci v Chorvatsku. Po studiích teologie ho ostráhomský arcibiskup Pazmány v roce 1616 jmenoval profesorem kapitulní školy v Trnavě a později ostráhomským kanovníkem. Do Košic byl poslán, aby spravoval bývalé benediktinské opatství v Krásné nad Hornádom, které vlastnila ostráhomská arcidiecéze.

Za stavovského povstání roku 1618 byli

posláni do protestantských Košic kázat pro Slováky a Němce. Všichni bydleli v domě královského místodržitele Ondreje Doczyho. Utrpení těchto tří kněží začalo 3. září 1619, když Bethlenovo vojsko obsadilo Košice. Velitel je dal izolovat a hlídat. Přišel za nimi protestantský představitel a chtěl po nich, aby se zřekli katolické víry. Kněží však rozhodně odmítli. Do akce nastoupili vojáci, nedali jim pokoj a surově s nimi zacházeli. Kněží věděli, že je situace vážná, a jeden druhému se vyzpovídali a modlili se.

Poslední událost tohoto dramatu se odehrála v noci z 6. na 7. září. Do pokoje, kde byli kněží, vtrhla skupina ozbrojenců, se kterými přišel i kalvínský kazatel Alvincz. Pongrácze hned srazili na zem a svázali. Nutili jezuity, aby se stali kalvini-

sty. Když to odmítli, nastalo mučení. Pangrácze pověsili za ruce ke stropu, hlavu mu stáhli provazem a pálili ho loučemi, až z něj vyšla střeva. Grodeckého mnohokrát pobodali a sťali mu hlavu. Kanovníka nabádali, aby se přidal k těm, kteří vyznávají „uherské náboženství“. Když rezolutně odmítl, tak ho také pálili a nakonec sťali hlavu. Všechna tři nehybná krvavá těla hodili do odpadové žumpy. Zpráva se rychle rozšířila a zhrzili se nad ní i mnozí protestanté. Katolíci se dožadovali mrtvých těl zabitých duchovních, aby je mohli důstojně pochovat. Ale kníže Bethlen to odmítl. Košický senát je dal tajně pochovat na neznámém místě. Nakonec katolíci dostali tělesné pozůstat-

ky za zvláštních okolností, šest měsíců po smrti. V březnu 1620 kníže Bethlen vystrojil hostinu na počest palatina Žigmunda Forgácha. Požádal o tanec věřící palatinovu manželku Kateřinu, rozenou Paláfyovou. Ta výzvu přijala pod podmínkou, že bude moci pochovat těla tří mučedníků, a dostala souhlas. Kat prozradil místo a katolíci převzali vzácné relikvie. Nejprve putovaly po různých místech Slovenska, nakonec byly převezené do Trnavy v roce 1635.

Za svaté byli prohlášeni papežem Janem Pavlem II. roku 1995 na košickém letišti.

*Zdroj: Kniha Dosáhli cíl,
Rajmund Ondruš SJ. 1984*

Italský biskup “zrušil” křestní a biřmovací kmotrovství

“Při volbě biřmovacích a křestních kmotrů se často jedná spíše o formální povinnost, aniž by se přihlíželo k duchovní dimenzi. O kmotrech se rozhoduje na základě příbuzenských či přátelských vztahů anebo osobních zájmů, a nikoli s ohledem na specifickou úlohu, již jsou povoláni zastávat, tedy předávat víru, kterou v první řadě musí sami prožívat, aby o ní poté mohli svědčit.”

Těmito slovy biskup italské diecéze Sulmona-Valva, mons. Michele Fusco, zdůvodňuje dekret, kterým od prvního srpna 2020 ruší na tříletou zkušební dobu přítom-

nost kmotrů a kmoter při křtech a biřmováních. Církevní právo mu poskytuje tuto možnost, jelikož figuru kmotra nepovažuje za povinnou. Podle italského biskupa se nejedná o bezprostřední, nýbrž dlouhodobě promyšlené rozhodnutí přijaté společně s diecézními kněžími a katechety po mnoha pastoračních konzultacích. Výsledný dekret schválila kněžská rada minimálně na příští tři roky a rozhodně jej přivítala.

Jak uvedl biskup Fusco pro katolický list *Avvenire*, jako kmotři se totiž občas hlásí lidé, kteří “nechodí do kostela, nejsou součástí farního společenství, leckdy mají složitou manželskou situaci, s příjemcem svátosti mají možná přátelský vztah, ale o víře nelze mluvit. Kněží jsou nuceni takové kmotrovství odmítat, čímž vzniká nedorozumění”, vysvětluje biskup a poukazuje

na širší poslání kněžského a farního společenství, které může zastat duchovní vedení a nahradit jednotlivé kmotrovské figury.

S méně pozitivní reakcí se dekret setkal v některých rodinách, které, biskupovými slovy, „nechápu problematiku, pojmají kmotrovství spíše povrchně a jsou spokojeny se stávajícím stavem, a proto nechá-

pou jeho změnu”. Tento krok se tudíž stává “příležitostí k zamyšlení pro celé církevní společenství”, uzavírá biskup z italského kraje Abruzzo, a vzhledem k tomu, že “také jiné italské diecéze přijaly obdobná rozhodnutí”, může vyvolat “širší celocírkevní reflexi”.

Zdroj: Rádio Vatikán (5.8.2020)

Citov za mého dětství

Narodila jsem se v roce 1939. Velká většina obyvatel se živila zemědělstvím. Na konci vesnice fungoval vodní mlýn, kam rolníci vozili obilí na mouku a šrot. Blízko mlýna byla dvě pekařství, Skřápkovo a Jelínkovo. Maminka zadělávala na chléb ve velké dřevěné díži na zemi a míchala dlouhou kopistí. Vykynuté těsto dávala do slaměných forem a vezla je na trakaři nebo na saních „rohačkách“ k pekaři. Šla jsem s ní a zpátky jsem se vezla. Upečené tříkilové „štrycle“ chleba jsme si postupně vyzvedávali a platili za pečení.

Dále zde byly dvě hospody, Žůrková a Polášková. Pan Žůrek byl zároveň řezníkem a měl prodejnu masa. Rolníci mu předali nějaký kus hovězího dobytka a pak si chodili na maso. Když jsem tam šla s maminkou, dostala jsem kolečko „krakovského“, tj. kabanosu.

Byly zde dva obchody, Hučinův, kde se prodávalo i uhlí, a Haflantův, kde se sehnalo cokoli, i například jízdní kolo, plechová vana a židle. Byl tu švec, holič, zahradník, krejčí a krejčová. Nebyl zde stolař, který tu dnes je, ale lidé si uměli sami vyrobit jednoduchý nábytek a můj strýček zhotovil krásnou kolébku, která dlouho cestovala po široké rodině. Uměl také vázat knihy a strýček se svým šva-

grem profesorem postavili loď pro několik lidí a pluli po Morávce. Jednou mi bratranec přivezli uplavanou husu.

Můj tatínek kromě práce na poli a členství v hasičském sboru, dechové hudbě i v chrámovém sboru pletl koše všech velikostí, od malého „klebetníčku“ až po veliký „ohrabečák“. Uměl drátovat prasklé kameninové nádoby a lidé mu je z celé dědiny nosili.

Náš kostel sv. Jiří měl krásná barevná okna, která při ústupu Němců po vyhození blízkého mostu všechna vyletěla i s rámem. Hrála se ochotnická divadla a v neděli odpoledne po požeňání loutkové divadlo ve škole, kde hrál pan řídící Hýbl, velebný pan páter Staněk a moje maminka. Oba rodiče hráli divadlo a zpívali v chrámovém sboru.

Za války Němci dbali na to, aby každé dítě dostalo 1x za měsíc přiděl čokolády a 1 pomeranč. Pan řídící Hýbl předčasně odzbrojil Němce ve škole, ale pak přišli další Němci, velitel se škaredě usmíval a pan řídící utíkal lesem až do Troubek, kde se skrýval ve slámě na půdě až do konce války. Pak jsem v roce 1945 začala chodit do školy. Po třech letech byl pan řídící přeložen do Henčlova a daroval nám harmonium, které se stalo začátkem mé cesty k varhanicí.

Vlasta Pavlíková, Citov

Uprostřed africké svobody

Tak nazvala svou knihu naše rodačka Vendula Pavláčková (dále už jen Vendy). Nepíše v ní o Africe jako takové, ale vyznává se v ní ze svých pocitů a vztahu k této zemi a jejím obyvatelům. Jak Vendy uvádí, spatřit tento světadíl bylo jejím snem. A když jí byl nabídnut pobyt v Keni, už neváhala. Nebylo to pro ni jednoduché rozhodnutí, ale už nemohla jinak. Chtěla být užitečná a to naplnila vrcho-

vatě. Knihu jsem přečetla jedním dechem. Tento krásný čtenářský zážitek přináší dvojnásobnou radost. Jednou ze čtení a podruhé z dobrého pocitu pomoci. Vendy se rozhodla veškerý výtěžek z prodeje knihy věnovat na odvážný projekt v Africe. A tak jí za všechny čtenáře přeji naplnění jejího odvážného snu a děkuji moc. Asante sana.

Miluška Mrázková, Rokytnice

Ukázka z knihy:

Potřebovala jsem na WC. To bylo zase něco, ale když musíš, tak musíš. Venku podřezávali slepici, já na to vyděšeně koukala a ženské se mě smály. Oni tu slepici podřízli a nechali ji pobíhat, dokud nevykrváčí.

Našly jsme levné taxi, do kterého se vleze spousta lidí, přitom je to osobní auto. Nebyl problém sedět vpředu ve čtyřech nebo i v pěti a vzadu ještě více osob. Opravdu nic není problém.

Helen a Desmondovi jsem nabídla slivovici, aby ochutnali. Helen byla vtipná. Nejdřív jí to nevonělo a vypadala, že ani neochutná. Řekla jsem jí „Cucni si, jen to zkus.“ Zkusila a už mi to nechtěla vrátit.

Odpoledne jsme jeli na motorce k pastorevi a rozebírali Bibli. Pořád se mě snažil přesvědčit, že je možné, aby muž měl dvě a více manželek. A to mě tvrdil pastor:

I my v neděli navštívili kostel tentokrát katolický. Průběh byl podobný našemu, ale oni zpívali veselé písničky, tleskali a hýbali se do rytmu. Nesli mnoho obětních darů jako chleba, ovoce vody atd. lavici před námi mě zaujala malá holčička (měla tak rok a půl) v maminčině náručí, držela v ruce hadřík a utírala jí pot z tváře a potom i tleskala. Byl to moc krásný pohled.

Zakoupením jedinečné knihy o Africe podpoříte plánovanou stavbu nemocnice v Keni částkou 350,- Kč. Celý výtěžek putuje na tento účel. Kdo z vás bude mít o publikaci zájem, obraťte se přímo její autorku (kontakt na vizitce v kostele nebo u pana faráře). Kni-

hu je možno snadno zakoupit také ve farní prodejně v Přerově nebo na faře v Rokytnici. Ke každému výtisku je připojen malý dárek v keňských barvách. Děkujeme za vaše otevřené srdce. Ať vám to Pán oplatí svou štědrostí!

Koutek pro děti: Dary a plody Ducha Svatého

Duch Svatý je třetí Božskou osobou, je také nazýván „Utěšitel“. Když budeme následovat vnuknutí Ducha Svatého, dosáhneme svatosti. Duch Svatý nás vede k tomu, abychom konali dobro, protože pokoj srdce nenalezneme tehdy, když dobro pouze přijímáme, ale když z Božího vnuknutí dobro

konáme. Jaké jsou tedy plody a dary Ducha Svatého, které nás uschopňují ke konání tohoto dobra? Dary Ducha Svatého jsou: moudrost, rozumnost, vědění, rada, láska, zbožnost a bázeň. Plody (celkem 9) Ducha Svatého se dozvíte po vyluštění osmisměrky a získáte i další důležitou informaci.

S	H	O	V	Í	V	A	V	O	S	T	D
U	CH	S	V	A	T	K	Ý	S	E	S	Z
N	V	Ě	R	N	O	S	T	Á	Z	O	O
R	Ň	U	J	E	J	Á	A	K	P	D	O
T	I	CH	O	S	T	L	H	O	O	A	L
V	L	Í	D	N	O	S	T	U	K	R	B
Z	D	R	Ž	E	N	L	I	V	O	S	T
D	O	B	R	O	T	A	I	C	J	E	☺

Tajenka: _____

Připravili: Hrnčířiková Ludmila, Hrnčířiková Alžběta, Chovancová Ema, Chovancová Miriam, Rokytnice

Animátoři děkanátu Přerov Tě zvou na

Děkanátní setkání mládeže

18. - 19. září v Brodku u Př.

Mládenče,
pravím ti, vstaň.

hlavní řečník
Zdeněk Jančařík, SDB

chvály
s kapelou Efrém

čeká Vás milé společenství, modlitba, inspirace, diskuse, ale i kavárna, hra, sport, dobrovolnictví a mnoho dalšího ☺

zahájení v pátek v 17:30
ukončení v sobotu v 16:00 mší svatou
cena 150 Kč
přespaní ve škole, možnost přijet i pouze na sobotu

více informací
a přihlašování
do 13. září na

mladezprerov.cz/dekanatko-2020

Mládež děkanátu Přerov

@kostelni_mysi

mladezprerovskejhodekanatu@gmail.com

mladezprerov.cz

Očekávané události

Mše svatá k Duchu Svatému s požehnáním studentům
Rokytnice, pátek 4.9. v 17.00

Fatimská sobota
Brodek, sobota 5.9. + 3.10. v 7.00
Svoji účast nově obětujeme za ukončení války v Sýrii a za překonání pandemie.

Hlavní pouť do Dubu
Nenakonice, sobota 5.9. v 18.00 (procesí)
Dub, neděle 6.9. v 7.00, 9.00, 10.30 (mše)
K sobotnímu procesí od sochy anděla do poutního kostela se můžete připojit kdekoli po cestě, nebo při mši sv. s nedělní platností v 19.00 (slouží otec Tomáš).

Biblická hodina pro dospělé
Rokytnice, středa 9.9. + 7.10. v 18.30

Diecézní pouť do katedrály ke sv. Janu Sarkandroví
Olomouc, sobota 12.9. v 9.00

SJVS – formace s Kateřinou
Rokytnice, sobota 12.9. v 16.00

Ministrantská schůzka
Rokytnice, neděle 13.9. v 16.00

Děkanátní setkání mládeže
Brodek, pátek 18.9. (17:30) až sobota 19.9.
Přihlašování účastníků běží na facebooku. Deadline do 13.9.

Spolčo mužů 30+
Rokytnice – fara, středa 23.9. v 18.00

Nikodémova noc
Brodek, čtvrtek 24.9. v 18.44
Rokytnice, sobota 24.10. v 17:42

Bohatství Ježíšova Srdce se otvírá těm, kdo si na něho udělají čas. Přijďte a uvidíte!

Modlitby matek – triduum
Citov, pátek 25.9. až neděle 27.9.

Farní brigáda
Brodek, sobota 26.9. v 9:00
Rokytnice, sobota 10.10. v 9:00

Rokytnická bludička aneb Hanácká Compostela
sobota 26.9. v 18.00 (registrace)
Kostel sv. Jakuba bude v cíli otevřen poutníkům do 24.00.

Svatováclavský pochod
Citov – Hospoda U Fčely, sobota 27.9.

Národní pouť ke sv. Václavovi
St. Boleslav, pondělí 28.9.
Slavnosti předchází nověna za náš národ (19.9. – 27.9.). Následují volby do zastupitelstev krajů a třetiny senátu (2.10. – 3.10.).

1600 let od smrti sv. Jeronýma
středa 30.9.
K výročí se pokusíme vytvořit ruční opis vybraných částí Bible.

Děkuvzdání za úrodu
neděle 4.10. při mši svatě

Misijní neděle
neděle 18.10.
Dni modliteb a sbírce na misie předchází Most Modlitby v Brodku (pátek 18.00). V neděli odpoledne (15.00) se na formační setkání s biskupem sejdou v Přerově členové farních pastoračních rad.

POZOR: Poznávací zájezd do Fulneku a Kurz Alfa v Rokytnici se letos nekoná!